

meget afgørende princip, som vi i hvert fald bør drøfte, hvis vi skal videre med den her sag.

Når det gælder alle andre europæiske lande eller en stor del, så har man faktisk underskrevet den, og man har faktisk givet det positive signal, men man har ikke overimplementeret den i den grad. Der er ikke meget Århus-konvention i dette lovforslag. Jeg vil ikke gøre det op i procenter. De bliver små i hvert fald.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Jeg vil ikke her tage en lang debat. Vi får jo lovforslaget tilbage i udvalget, og der kan vi så diskutere det. Men jeg er nødt til at kommentere, når ministeren siger her, om man har haft en positiv vinkel til det. Ja, det har vi. Vi har også haft en debat om det.

Ministeren siger, at han undres over, at de borgerlige partier ikke vil være med her. Jeg er nødt til at sige, at det skal ministeren ikke undre sig over. Jeg skal nok give løsningen. Det er sådan, at for de borgerlige partier er der noget, der er over stats-ngo'er og frivillige ngo'er – altså miljøorganisationer, der kører selv, og dem, der kører med statstilskud – og det er den enkelte borger. Og det lovforslag her vil medføre, at midler og kræfter til at løse de enkelte borgeres problemer bliver nedprioriteret, og at midler og kræfter til at løse miljøorganisationers problemer bliver opprioriteret. Det anerkender vi. Det er et valg. Vi vælger blot borgeren frem for systemet.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Da vi havde førstebehandlingen, var jeg overrasket over ikke bare den voldsomme afvisning af lovforslaget, men også de meget, meget stærke argumenter i retning af, at Danmark skulle afvente fælles EU-ratifikation – Danmark, der er gået foran i denne her sag, Danmark, der er ophavsland til denne her, Danmark, der har drevet det her i øvrigt med bred opbakning fra vores samarbejdspartnere i EU. Der var man meget, meget, meget negativ. Og alle kontakter, vi har haft siden hen, har overtydet mig om, at man forsat er negativ.

Så har jeg jo lov til – i stedet for at være sur over, at nogle er negative – at glæde mig over dem, der er positive.

Der har jo været andre situationer, hvor hr. Kalnæs har været blandt de positive, og der

skal jeg være den første til at stille mig op på Folketingets talerstol og udtrykke anerkendelse af det. Men det er utroligt svært at gøre det i denne her sag, hvor hr. Kalnæs fra dag 1 har sagt nej til det lovforslag, der ligger her. Og hr. Schmidt har fra dag 1 haft en meget kritisk holdning, måske ikke helt så kritisk som hr. Kalnæs, men alligevel en meget kritisk holdning.

Hvad angår ressourcerne i Naturklagenævnet har jeg allerede givet løfte om, at vi er villige til at se på det spørgsmål, nemlig rationalisering af arbejdsgangen, og hvad der i øvrigt kan drages ind i det her billede. Vi forventer ikke nogen særlig vækst i antallet af sager i Naturklagenævnet, men vi indrømmer – det tror jeg alle kan se – at der er et problem med den arbejdsgang, man har i dag, og det antal klagesager, der er. Der er et ressourceproblem i forhold til Naturklagenævnet, og det har jeg givet tilsagn om at ville være med til at drøfte.

Må jeg så endelig gøre opmærksom på, at vi jo har lyttet. Der har fra industriens side været en række betænkeligheder i forhold til det oprindelige lovforslag, der var ude til høring, som vi har fjernet, sådan at det på dette område her ikke støder på større betænkeligheder i erhvervslivet. Så meget desto større er, jeg vil ikke sige skuffelsen, men skal vi sige overraskelsen over, at borgerlige partier herinde er så negative, som de er.

Men indimellem skal der jo trækkes en linje, og man skal finde ud af, hvem der står på det ene synspunkt, og hvem der står på det andet synspunkt. Og der er jo forskel på holdningerne i det danske Folketing, når det drejer sig om miljø og borgernes rettigheder.

Jeg havde måske håbet, at stregen ikke blev trukket helt så snært på midten, som det sker i det her tilfælde, men der er jo forskel. Det synes jeg er fair nok. Netop det, at vi ved, at vi har forskellige holdninger, gør, at vi kan samarbejde i en række situationer. Det skal jeg være den første til at prøve på. Men jeg tror, at hr. Kalnæs, hvis han tænker på, hvordan forløbet var ved den første behandling, vil medgive, at jeg ikke havde en kinamands chance, selv om jeg betragter mig selv som lidt af en brobygger i vanskelige sager. Selv ikke den mest avancerede brobygger havde en kinamands chance.